

disse Laan, men alle Kreditorer staar Staten som Garant for. Det er en Følge af det almindelige Forhold, at Staten er Garant for Landmandsbanken. Man maa, synes jeg, lige saa lidt i dette som i alle andre Forhold forveksle Laantager og Kautionist. Med Hensyn til eventuel Tilbagebetaling af disse kortvarige udenlandske Laan ser jeg saaledes derpaa — jeg har ogsaa fremsat disse Udtalelser i det andet høje Ting og faaet Tilslutning til dem fra de tre Partier —, at om de skal tilbagebetales, afhænger ganske af, om de kan fornyes, og paa hvilke Vilkaar de kan fornyes. Hvis disse kortvarige udenlandske Laan kan fornyes paa Vilkaar, som er forretningsmæssigt og bankmæssigt billigere end den Rente, som skal betales af de 20 Mill. Dollars, vil det være bankmæssigt og forretningsmæssigt rigtigt at forny dem i Stedet for at optage Kassekredit her til at betale dem. Det maa være et rent bankmæssigt og forretningsmæssigt Synspunkt, der her maa lægges til Grund. Men Hovedsynspunktet med Hensyn til Optagelse af denne Kredit er, at Landmandsbanken skal være sikker paa at have tilstrækkelig likvid Kapital, og det har jo i hvert Fald fundet Tilslutning hos det andet høje Ting, hvad jeg anser for overmaade betydningsfuldt.

Jeg skulde være til Stede i det høje Folketing ved Begyndelsen af denne Forhandling og kunde derfor ikke forelægge Lovforslaget her, men det er jo rigtigt, at Ministeriet i sit Program ogsaa har Spørgsmaalet om en endelig Ordning af Landmandsbankens Forhold og Ønsket om at faa dem ordnet snarest muligt. Naar vi endnu ikke er naaet til en Ordning deraf, er det ikke, fordi der ikke med Energi er arbejdet derpaa, men fordi Vanskelighederne ved at naa dertil har været saa store, at det ikke har været muligt at overvinde dem i den Tid, som er gaaet. Det vil fremdeles være Regeringens Bestræbelse snarest muligt at naa til en endelig Ordning, og da vi mener, at vi vanskeligt kan naa til en saadan uden ved at samarbejde med den førende Bank her i Landet, Nationalbanken, har vi opnaaet Enighed med Nationalbanken om dette Samarbejde. Det fandt sit Udtryk i det Lovforslag, som blev fremsat for det høje Folketing. Det er ikke saaledes at forstaa, at Nationalbanken skulde ordne det hele, men der skulde finde et Samarbejde Sted mellem Staten og Nationalbanken om Ordningen. Vi ansaa det for naturligt, at Nationalbanken skulde være med, fordi vi mener, at naar der skal tilvejrings ny Aktiekapital til en Bank til

Overtagelse af den nuværende Banks Virksomhed, er det nødvendigt, at Nationalbanken er med til at tilvejebringe denne Kapital. Derfor er det i Virkeligheden, naar Nationalbanken og Staten samarbejder om dette Forhold, et Samarbejde derigennem, at Staten kommer til at varetage Statens Interesser, og at Nationalbanken kommer til baade at varetage de almindelige Samfundsinteresser og at optræde som en Slags Repræsentant for de nye Aktionærer i Banken. Det er en selvsagt Ting, at Staten maa søge at sikre Statens Interesse i saa stor Udstrækning som paa nogen Maade muligt; men det er nødvendigt ogsaa af Hensyn til Næringslivet, at den nye Bank bliver bygget op paa et solidt og godt Grundlag. Hvis den ikke blev det, vilde Ordningen ikke gavne Næringslivet paa den Maade, som den bør. Regeringen er ganske klar over, at denne Bank skal bygges op som en privat Aktiebank, og selv om dette Lovforslag ikke bliver saa omfattende med Hensyn til Angivelse af Direktiver for den nye Ordning, som jeg havde ønsket, er jeg dog glad for, at der i det andet høje Ting har samlet sig et Flertal — og jeg haaber, at det samme vil blive Tilfældet her i Tinget —, et Flertal for, at Banken skal bygges op som en privat Aktiebank. Det er nemlig af Vigtighed med Hensyn til den fremtidige Ordning. Jeg havde ønsket, og vi syntes, det var hensynsfuldt mod Rigsdagen, i saa stor Udstrækning som muligt at anmode Rigsdagen om at være med til at fastlægge Retningslinierne for det Arbejde, der skal udføres, inden den endelige Ordning tilvejebringes. Det har Rigsdagen ikke villet udover dette at fastslaa, at den nye Bank skal være en privat Aktiebank. Der ved vanskeliggøres Arbejdet. Det vilde have lettet dette, om der havde været fastlagt mere almindelige Retningslinier for Arbejdet gennem Vedtagelse af et Lovforslag derom. Det vilde have lettet alle de Forhandlinger, der skal føres. Det har man imidlertid ikke ønsket. Man har ønsket, at Ministeren skal have fuldstændig frie Hænder, og at Rigsdagen ogsaa skal forbeholde sig sin fulde Frihed. Det vil ikke lette Arbejdet, men uden Hensyn hertil bør Arbejdet gøres, og Ministeriet vil bestræbe sig for, at det kan blive gjort paa saa god en Maade som muligt, baade varetagende Statens Interesser og varetagende Erhvervslivets Interesser derigennem, at den Bank, som kommer til at afløse Landmandsbanken, bliver en Bank paa et solidt Grundlag.

Jeg haaber gennem disse Bemærk-